

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: JUDr. Z. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Mímochoďkem, advokátem, se sídlem Bělehradská 77, Praha 2, proti **žalované: Policie České republiky, Správa Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1403, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 1999, č. 601/99, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 19,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá výše označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnut jeho návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným usnesením Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 324/99 - 102 ze dne 7. 8. 2000.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel Městskému soudu v Praze předně vytkl, že návrh odmítl bez provádění dokazování. Dále uvedl, že v jeho věci bylo ve správním řízení postupováno podle zvláštního zákona (zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR) a dle ustanovení § 122 citovaného zákona nemohl být jako bývalý příslušník Policie ČR účastníkem obnoveného správního řízení a nebylo mu tedy umožněno uplatnit ve správním řízení nové skutečnosti. Proto dle svého tvrzení využil přijetí soudního řádu správního, který upravil možnost obnovit pravomocně ukončené soudní řízení na návrh účastníka. Dle svého tvrzení si byl stěžovatel vědom rizika, že Městský soud v Praze jeho návrh odmítne z důvodu nesplnění podmínek pro nařízení obnovy řízení, proto navrhl, aby Městský soud v Praze řízení přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu. Stěžovatel závěrem upozornil na skutečnost, že nový zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve svém ustanovení § 169 zakotvil právo být účastníkem řízení i bývalému příslušníkovi Policie ČR. Tuto zákonnou úpravu však stěžovatel dle svých slov nemohl využít, neboť uvedený zákon nabývá účinnosti až 1. 1. 2005

a po tomto datu podle něj opět nebude moci postupovat, neboť mu již uplynou zákonem stanovené lhůty.

Z obsahu soudního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Ca 324/99, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici v rámci řízení o jiné kasační stížnosti stěžovatele, vyplývá, že usnesením ze dne 7. 8. 2000, č. j. 28 Ca 324/99 - 102, bylo řízení ve věci stěžovatelova návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci služebního hodnocení ze dne 20. 10. 1999, č. 601/99, zastaveno, neboť soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované je rozhodnutím předběžné povahy a je proto vyloučeno ze soudního přezkumu. Ústavní stížnosti stěžovatele proti tomuto usnesení byly odmítnuty usneseními Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 603/2000 a sp. zn. III. ÚS 379/01.

Z obsahu soudního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Ca 4/2000, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici v rámci řízení o jiné kasační stížnosti stěžovatele, vyplývá, že rozhodnutí žalované č. 601/99 bylo jako podkladové rozhodnutí pravomocně přezkoumáno Městským soudem v Praze v rámci přezkoumání rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215, byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 379/01.

Z obsahu soudního spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 38/2003 zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel podal dne 24. 1. 2003 u Městského soudu v Praze návrh na obnovu řízení ve věci pravomocného usnesení jmenovaného soudu č. j. 28 Ca 324/99 - 102 ze dne 7. 8. 2000. Mimo obšírné vylíčení soudních a správních řízení, která byla z podnětu stěžovatele zahájena, bylo v návrhu uvedeno, že stěžovatel obdržel dne 4. 10. 2000 rozhodnutí žalované č. 714/2000 ze dne 25. 9. 2000, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o přiznání odchodného sníženého o jednu třetinu z důvodů propuštění ze služebního poměru podle závěrů rozhodnutí služebního hodnocení. Rozhodnutí žalované č. 714/2000 mělo být dle stěžovatele důkazem, který vyšel najevo po pravomocně ukončeném soudním řízení vedeném pod sp. zn. 28 Ca 324/99 a který nemohl být stěžovatelem v uvedeném řízení uplatněn.

Napadeným rozhodnutím byl návrh stěžovatele na obnovu řízení odmítnout, a to s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze uvedl, že obnova řízení je podle ustanovení § 114 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. přípustná toliko proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) a ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 94 a násl. s. ř. s.). Městský soud v Praze dále konstatoval, že ani podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2002, tj. podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), nebylo možno obnovu řízení povolit, neboť část pátá občanského soudního řádu, která upravovala řízení ve správním soudnictví, institut obnovy řízení neobsahovala a pro řešení otázek v části páté neupravených umožňovalo ustanovení § 246c občanského soudního řádu přiměřené použití pouze části první a třetí o. s. ř., nikoli však ustanovení § 228 - 235 o. s. ř. o obnově řízení, nacházející se v části čtvrté o. s. ř. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ve věci pravomocného usnesení č. j. 28 Ca 324/99 - 102 ze dne 7. 8. 2000 nebylo

možno povolit obnovu řízení dle právní úpravy účinné do 31. 1. 2002. Jelikož uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze nebylo vydáno v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a nešlo ani o rozhodnutí ve věcech politických stran a politických hnutí, konstatoval Městský soud v Praze, že nesplnění podmínky pro nařízení obnovy řízení mu neumožňuje v řízení pokračovat, jelikož se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, a proto žalobu dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí Městský soud v Praze uvedl, že v existenci ustanovení § 114 s. ř. s. neshledal rozpor s ústavním zákonem, jelikož není nikterak stanoven rozsah, v němž by měly být připuštěny opravné prostředky proti rozhodnutí soudu. Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 6. 10. 2003.

Podáním datovaným 7. 10. 2003 a doručeným Městskému soudu v Praze dne 8. 10. 2003 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro podání kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 39, byla žádost stěžovatele zamítnuta, přičemž byl stěžovatel poučen o možnosti podat proti zamítavému usnesení kasační stížnost. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 20. 1. 2004.

Podáním ze dne 21. 1. 2004 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 38/2003 - 39. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2004, č. j. 5 Ca 38/2003 - 52, byla žádost stěžovatele zamítnuta, přičemž byl stěžovatel poučen o možnosti podat proti zamítavému usnesení kasační stížnost. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 5. 8. 2004.

Podáním doručeným Městskému soudu v Praze dne 6. 8. 2004 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro podání kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 38/2003 - 52. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2004, č. j. 5 Ca 38/2003 - 58, byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě 3 dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí (usnesení ze dne 29. 9. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 19) a aby si ve lhůtě jednoho měsíce zvolil advokáta jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 15. 9. 2004.

Podáním ze dne 16. 9. 2004 stěžovatel Městskému soudu v Praze mimo jiné sdělil, že podle platné právní úpravy nemůže být ani jedno z usnesení ve věci sp. zn. 5 Ca 38/2003 v právní moci, neboť dosud nebylo rozhodnuto o kasačních stížnostech proti těmto usnesením. Kasační stížnosti však stěžovatel dle svého tvrzení zatím nemohl podat, neboť sám nespĺňuje zákonem požadované právnické vzdělání a vzhledem ke své insolventnosti si nemůže právní zastoupení dovolit. Dále v tomto přípise stěžovatel uvedl, že v případě, že mu Česká advokátní komora neurčí advokáta pro podání kasační stížnosti, podá ji ve stanovené lhůtě jednoho měsíce sám.

Dne 1. 10. 2004 byla k poštovní přepravě podána kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí. Ke kasační stížnosti byla přiložena plná moc udělená Mgr. Petru Mimochodkovi pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí. Kasační stížnost byla Městskému soudu v Praze doručena dne 4. 10. 2004.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2005, č. j. 5 Ca 38/2003 - 81, bylo řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí zastaveno pro nezaplacení soudního

poplatku. Usnesení bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele dne 10. 8. 2005. Proti citovanému usnesení podal stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce dne 24. 8. 2005 kasační stížnost a tvrdil, že jsou u něj splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, což dle svého tvrzení prokázal již v podání ze dne 7. 10. 2003.

V rámci řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení (č. j. 5 Ca 38/2003 - 81) sdělil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, že jeho podání ze dne 7. 10. 2003, 21. 1. 2004, 5. 8. 2004 a ze dne 23. 8. 2005 byly návrhy na osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce pro následné podání kasačních stížností, které by splňovaly náležitosti stanovené zákonem. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 As 60/2005 - 114, bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2005, č. j. 5 Ca 38/2003 - 81, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že s přihlédnutím ke stěžovatelovu upřesnění je nutno vycházet z toho, že kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí byla uvedenému soudu doručena až dnem 4. 10. 2004 a teprve počínaje tímto dnem mohl Městský soud v Praze vyzvat stěžovatele k zaplacení soudního poplatku.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Ca 38/2003 - 121, byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí. Podáním ze dne 8. 3. 2007 požádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, č. j. 5 Ca 38/2003 - 126, byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí. Přípisem Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2007 byl stěžovatel vyrozuměn, že pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí je zastoupen Mgr. Petrem Mímochoďkem, jak vyplývá z kopie plné moci ze dne 23. 9. 2004, a žádost o ustanovení zástupce proto Městský soud v Praze považuje za bezpředmětnou. Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně tuto kasační stížnost nepodal včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Lhůta pro podání kasační stížnosti neběží od podání žádosti o osvobození od soudních poplatků nebo ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o takové žádosti (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 19) stěžovatel převzal v pondělí 6. 10. 2003. Lhůta pro podání kasační stížnosti začala běžet v úterý 7. 10. 2003. Dne 8. 10. 2003 byl Městskému soudu v Praze doručen návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí. Tímto dnem (8. 10. 2003) tak došlo ke stavení běhu lhůty pro podání kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 37 odst. 8 s. ř. s. O žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 12. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 39; toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 20. 1. 2004

a tímto dnem nabylo právní moci. Lhůta pro podání kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí tedy neběžela od 8. 10. 2003 do 20. 1. 2004 a její běh se obnovil dne 21. 1. 2004.

Z dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti uplynul před jejím stavením jeden den, zbytek této lhůty pak začal plynout dne 21. 1. 2004 a skončil v pondělí 3. 2. 2004.

Kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí byla podána k poštovní přepravě dne 1. 10. 2004, tedy drahně po uplynutí zákonné lhůty. Stěžovatel se v kasační stížnosti pokouší dovodit včasnost jejího podání, a to poukazem na skutečnost, že na základě usnesení Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 38/2003 - 58, doručeného dne 15. 9. 2004, požádal dne 16. 9. 2004 Českou advokátní komoru o určení advokáta; advokát mu byl určen dne 20. 9. 2004 a dne 22. 9. 2004 byl o této skutečnosti informován. S ohledem na tyto skutečnosti byla kasační stížnost dle stěžovatele podána včas. Nejvyšší správní soud však tento názor stěžovatele nesdílí. Lhůta pro podání kasační stížnosti se staví pouze do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí soudu o návrhu na osvobození od soudních poplatků nebo ustanovení zástupce. Jak bylo výše uvedeno, toto rozhodnutí (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2003, č. j. 5 Ca 38/2003 - 39), nabylo právní moci dne 20. 1. 2004. Jakákoliv další činnost stěžovatele, ať se již jednalo o soustavné návrhy na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce či žádosti o určení advokáta Českou advokátní komorou, není pro stavení lhůty relevantní, neboť soudní řád správní upravuje stavení lhůty pouze pro období od podání návrhu na osvobození od soudních poplatků nebo ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o něm. O návrhu rozhoduje zásadně soud ve správním soudnictví (§ 3 odst. 1 s. ř. s.), žádný jiný subjekt, včetně České advokátní komory, není oprávněn o takovém návrhu rozhodovat. Rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí Městského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností.

Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že ani v případě včasného podání by kasační stížnost nebyla důvodná. Soudní řád správní připouští obnovu řízení jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a v řízení ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 114 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel se domáhal obnovy řízení ve věci, kterou nelze podřadit pod typy řízení uvedené v ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s. a Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že návrh na obnovu řízení je ve stěžovatelově věci nepřipustný.

Nad to, jako shora uvedeno, napadené rozhodnutí žalované č. 601/99 ve věci služebního hodnocení bylo jako podkladové rozhodnutí přezkoumáno Městským soudem v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 28 Ca 4/2000 a ústavní stížnost proti rozsudku ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215, byla Ústavním soudem odmítnuta (sp. zn. III. ÚS 379/01). Rozhodnutí žalované č. 714/2000 ve věci odchodného, které stěžovatel považoval za novou skutečnost ve vztahu k rozhodnutí žalované č. 601/99 ve věci služebního hodnocení, pak bylo přezkoumáno Městským soudem v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 38 Ca 519/2000.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu